

mel til, at vandforsyninger kan indgå i samarbejder, som på fælles basis kan afholde udgifter til grundvandsbeskyttelse i de af samarbejdet omfattede vandværkers samlede nuværende og planlagte indvindingsoplande samt eventuelle reserveområder, herunder uudnyttede dele af områder med særlige drikkevandsinteresser. Samarbejderne vil ligeledes kunne danne ramme om en økonomisk udligning i øvrigt mellem de deltagende i forhold til udgifter, som skyldes forurening eller forebyggelse af forureningsproblemer, f.eks. nye borer, omlægning af ledningsnet m.v. Udligningen kan f.eks. ske via et bidrag pr. m³, som er uafhængigt af, hvilke af de deltagende der får nytte af det.

Drikkevandsudvalget fandt ikke, at behovet for en egentlig godkendelse af aftalerne er stort, når der er mulighed for at løse eventuelle konflikter via påbudsmuligheden i § 48, og når de deltagende vandværkers takster skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Som anbefalet af udvalget foreslås i stk. 3, at der i vandforsyningsloven gives ministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om rammerne for samarbejdsaftalerne, således at der kan udstedes en bekendtgørelse herom, hvis der viser sig et behov.

Det foreslås i stk. 2, at samarbejderne kan overtage de enkelte vandforsyningers beføjelser (bortset fra retten til at opkræve bidrag). Ud over at det kan aftales, at samarbejdet afholder udgifter af de i § 52 a nævnte kategorier på samlet basis, kan samarbejdet således f.eks. overtage kompetencen til at udarbejde indsatsplaner efter § 13 a og indgå dyrkningsaftaler efter § 13 d.

Til nr. 17

Taksterne for de deltagende vandforsyninger i et samarbejde efter § 52 b eller § 48 vil stadig (så længe vandforsyningerne ikke foretager en egentlig sammenlægning) skulle fastlægges for hvert anlæg for sig i overensstemmelse med § 53. Her vil kommunerne skulle lægge det enkelte anlægs bidrag til et lovligt etableret samarbejde til grund, men de vil skulle vurdere, om udgifterne er lovlige og af en rimelig størrelse. Hvis samarbejdet går på tværs af kommunegrænser, kan der opstå problemer med takstfastsættelsen, hvis de involverede kommuner ikke har samme bedømmelse af udgifterne. Derfor foreslås en regel, hvorefter bidragene i sådanne tilfælde fastsættes eller godkendes af kommunalbestyrelserne i forening, og at eventuel uenighed afgøres af ministeren.

Til nr. 18 og 19

Vandforsyningsanlæggenes overvågning af vandkvaliteten har hidtil kun rettet sig mod det færdige drikkevand og det vand, der indvindes fra de enkelte borer (den såkaldte boringskontrol). Dette medfører, at det først vil være muligt at påvise en forurening i det øjeblik forureningen er transporteret hen til indvindingsboringen. Undervejs kan en stor del af indvindingsoplandet være blevet forurenet.

Som anbefalet af Drikkevandsudvalget foreslås derfor, at der som led i kontrollen med drikkevandet etableres overvågningsboringer i indvindingsoplandet til samtlige de grundvandsmagasiner, der udnyttes til drikkevandsproduktion. Disse overvågningsboringer skal fungere som et fremskudt varslingsystem i forhold til vandværkernes indvindingsboringer (varslingsboringer). Der bør i forbindelse med boringskontrollen fastsættes relevante parametre for overvågningen af varslingsboringerne.

De enkelte vandværkers behov for overvågningsboringer vil være meget varierende alt afhængig af de lokale geologiske forhold, og af med hvilken sikkerhed og med hvilken tidshorisont vandforsyningerne ønsker at kunne forudsige udviklingen i vandkvaliteten i indvindingsboringerne. Behovet i sårbare områder og i områder med intensiv indvinding vil alt andet lige være større end i velbeskyttede områder med lille indvinding, ligesom et krav om høj sikkerhed vil kræve et større antal borer end et lavere sikkerhedsniveau. Behovet for overvågningsboringer må også vurderes i forhold til de omkostninger etableringen og driften af borerne påfører vandforsyningerne.

Etablering og drift af overvågningsboringerne bør være vandværkernes ansvar, da vandværkerne har en umiddelbar interesse i at kontrollere kvaliteten af råvandet. Mindstekravene hertil foreslås fastlagt som vilkår i indvindingstilladelsen. Det vil således være amtet, der kan fastlægge mindstekravene til antal og placering af overvågningsboringerne. Såfremt amtsrådet på baggrund af en godkendt vandforsyningsplan overfører kompetencen til at meddele indvindingstilladelse til kommunalbestyrelsen, vil det ligeledes være kommunalbestyrelsen, der fastlægger de nærmere krav til overvågningsboringerne antal og placering. Ved eksisterende indvindingstilladelser vil forpligtelsen til etablering af overvågningsboringer blive gennemført ved udstedelse af påbud. Det er således ikke selve indvindingstilladelsen, som ændres. Krav om overvågningsboringer gennemføres med det formål at sikre kontrollen med vandkvaliteten. Reglerne i bekendtgørelse om vandindvinding kan således æn-